

Sygn. akt VI Ka 1142/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 16 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy W. O. syna R. i J., ur. (...) w S. oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 25 maja 2016 r. sygn. akt II K 322/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa; na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. O. kwotę 3769,50 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

sygn. akt VI Ka 1142/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego W. O. zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma skarżący, że czyn zarzucany oskarżonemu w realiach niniejszej sprawy nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 284 § 2 kk, lecz może wyłącznie stanowić podstawę jego odpowiedzialności cywilnoprawnej.

Dla bytu przestępstwa opisanego w art. 284 § 2 kk niezbędnym jest, aby działania podejmowane przez sprawcę prowadziły do trwałego i definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, istotą przestępstwa polegającego na przywłaszczeniu mienia jest również trwałe włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku. Działaniu temu towarzyszyć musi szczególnie rodzaj zamiaru, określanego jako animus res sibi habendi.

W realiach niniejszej sprawy niezaprzeczalnym jest, że W. O. przekroczył określony w umowie czas wynajmu pojazdu. Ze względu na kłopoty osobiste oraz wynikający z nich fakt przebywania przez kilkanaście dni w hotelu i spożywania w tym czasie alkoholu, stan psychomotoryczny oskarżonego wykluczał możliwość prowadzenia przez niego jakiegokolwiek pojazdu.

Oskarżony nie kontaktował się co prawda z przedstawicielem firmy od której wynajmował samochód, nie mniej jednak nie ukrywał pojazdu, nie usiłował go sprzedawać, ani w żaden sposób przerabiać – co mogłoby wskazywać na zamiar jego przywłaszczenia. Wypożyczony samochód marki V. (...) znajdował się cały czas na parkingu pod hotelem, w

którym przebywał. Należy w związku z tym stwierdzić, że zamiarem oskarżonego z pewnością nie było trwałe włączenie pojazdu V. (...) do własnego majątku.

Przedstawiona wyżej argumentacja oraz dokonana przez Sąd Okręgowy wszechstronna analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalają na przyjęcie, aby zachowanie W. O. wypełniało znamiona czynu zabronionego, opisanego w treści art. 284 § 2 kk.

Mając zatem powyższe na względzie, sąd odwoławczy uznał za zasadne wnioski apelacji obrońcy i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił W. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.